

portret van een bijfiguur

ah pa
zo erg is het niet
want weet je
je kunt voorbij de angst
je hoeft je niet altijd te schamen
wat je doet
mag gezien worden
en ruimte is er niet voor niks
maar om in te nemen

ah pa
laten we maar lachen
niet huilen
want nu loop ik
op mijn beurt
door amsterdam
en nu vertaal ik
zoals jij ooit vertaalde
je rozige vurige dromen

that's life man!

oké, denk je, niet langer dralen
we gooien dat rotte asfalt eraf
en maken een mooie nieuwe deklaag
en als we dan toch bezig zijn
maken we alles ook wat overzichtelijker
die smalle parallelwegen weg
een brede stoep en een ruim fietspad
en dat kruispunt wordt een rotonde
iedereen eromheen, maar de tram er dwars over –
maar weet je wat het is?
dan is dat asfalt eenmaal weg
en eronder zitten zand en steentjes
en al snel ook hondendrollen
snoepapiertjes, blikjes, oude kranten
fietsers en lopers vinden moeiteloos hun weg
en je voelt je daadkracht wegsijpelen
alles ligt overhoop, maar op de een of andere manier
blijft het allemaal ook gewoon werken
en je denkt: wat de fuck? prima toch zo?

mïss maïs

een paar centimeter naast me
voel ik de zachte mïss maïs
haar arm strijkt licht langs de mijne
en de tafel staat in een restaurant
en het restaurant in een stad
maar dat doet er nu niet toe
want dit is het brandpunt
en ik word euforisch als ik beseft
dat 'mïss maïs' kussen'
minstens driedubbelzinnig is –
de zoenen van mïss maïs
het zoenen van mïss maïs
de peluw van mïss maïs –
en ik zou haar wel altijd willen kussen
met zo'n naam en –
o, mïss maïs!
o, peluw!

fyi

strandwandeling?

goed gesprek?

open haard?

glaasje wijn?

gevoel voor humor?

relativeringsvermogen?

geestelijke band?

zelfde golflengte?

fuck een eind op zeg!

ik wil neuken!

er zijn grenzen

ik hoef u toch niet te vertellen
u weet net zo goed als ik
wij begrijpen elkaar wel
het is bij de wilde spinnen af

het kan toch niet zo zijn dat
het moet niet gekker worden
waar zouden we blijven als
zijn ze nou helemaal van god los

met mij

de zoveelste dag
lig ik bij mijn vrouw
die alles uit me wil halen
en luisteren we naar robert fripp
ach ja, zegt ze, de geniale fripp
we zullen het onder de knie krijgen
dat ene nummer
dus surfen we weer naar die website
waarvan niemand het adres kent
zoals ook mijn vader geen naam had
maar ik toch wist wie het was
als hij 'zo' of 'dag' zei
of een enkele keer 'met mij'

holistisch

ik heb een paar druppeltjes bijgedragen
aan een paar contrails in de hemel
en daardoor is ook de aarde veranderd

eiland

geen eindeloze zee meer
geen onbegrensde mogelijkheden
het eiland nadert
lieflijk en dreigend
het wordt al donker
maar ik herken de bomen
en de lichtjes langs de kust
als de haven dichterbij komt
ik ben hier ooit geweest
en na dit bezoek
zal ik hier nooit meer komen
dus ik mag geen steken laten vallen
ik moet het in één keer goed doen
mijn woorden met zorg kiezen
en niet de verkeerde vragen stellen
ik zie mijn dierbaren op de kade

don't ask don't tell

de straten zijn hetzelfde
zien er voor iedereen hetzelfde uit
maar ze zitten onder een korrelig waas
de opschriften zijn moeilijker leesbaar
en de mensen lopen in een soort sneeuwbus
iedereen doet of alles heel gewoon is
dus ik speel het spelletje mee
ik weet waar ik zijn moet
en wat me te doen staat
ik kan het desnoods met mijn ogen dicht
geen probleem
mij pakken ze niet
maar wat moet je doen
als je op onbekend terrein bent?
het niet alleen afkunt?
eigenlijk iets zou willen vragen?

hendrik

hendrik weigert de naam
van de moordenaar van john lennon
hardop uit te spreken of te schrijven
maar hij heet david chapman
en hij houdt niet op te bestaan
als je hem negeert, en evenmin
herrijst dan lennon uit de dood
het is goed niet te vergeten
maar ook – juist – te benoemen
wat weerzinwekkend is
hardop te zeggen wat je angst aanjaagt
je kind wordt doodgereden
je huis brandt af
je krijgt een dwarslaesie
dus, hendrik, wees geen mietje!
grow up, man!
david chapman heet hij!
david chapman!

voornemen

lol hebben
erop los leven
lekker oud worden –
wil je dat?
egocentrische eikels, die worden oud
maar zo iemand wil je niet zijn
stonede moeders
met een angstig kind aan de zwier
die hebben lol
maar dat wil je je kind niet aandoen
wie niet drinkt en gezond eet
leeft misschien langer
maar zo wil je niet oud worden
dan liever de woorden geselen
en uitwringen tot ze opschrikken
en met een kreet van pijn iets zeggen
misschien het verkeerde
maar toch

dhr

dhr herneemt de woorden van de man
(misschien) achter het bureau
je kunt wel over je eigen graf heen regeren
maar niet doch echter andermans
wanneer de zon op de zinderende grasvlakte knalt
fronst dhr rochelend
want dat zinderen doet hem denken
aan weilanden met lange schaduwen
en steeds steeds veranderend licht
al weet hij niet meer precies hoe of wanneer
(of eigenlijk helemaal niet)
wie er nog minder over wil weten
wende zich tot de mw van dhr
want dat is qua alzheimerster een topper
maar over de loeiende radiator heen turend
naar het zonovergoten grasveld
(juist! dát was het! zonovergoten!)
vraagt dhr zich af wat hij ook weer dacht
eerst
eerder
(eergister?)
dhr weet wel, boven de deur staat
(naar hij vermoedt naast het rode busje)
laat alle hoop varen
en varen en varen en vas!
deferens!
o ja! toen zei ze o mijn lief!
corpus cavernosum!
(callosum?)

grachtenborrel

we betreden het monumentale
pand in de grachtenbocht
steile stoeptreden, leuningen
versierd met bloemenguirlandes
zodat we wankel de deur bereiken
en bijna vooroverslaand
over de hoge drempel
langs de nummertjesgarderobe
naar de champagne struikelen
vandaar over steile trapjes
en door galmende gangen naar de tuin
een zee van parasols en deinende hoofden
mensen die elkaar gisteren nog zagen
roepen stomverbaasd hé! hoi!
als tot een weergekeerde globetrotter
we klampen ons vast aan ons glas
en zwemmen naar eilandjes
met gezichten die we kennen
een koud buffet, een toespraak
een praatje hier, een handopsteken daar
de wazigsten zijn al gaan zitten
er klinkt gelach en brekend glaswerk
waar zouden we morgen staan

dansen

in onze donkerrode jasjes
met zwart eronder
zijn we een stralend stel
ik trots op jou en jij op mij
we lopen door de stad
pratend en lachend
verend
dansend
en de mensen kijken naar ons
ja, weet je wat het is? zeg jij
alleen gelukkige mensen dansen
de anderen staan langs de kant
misgunnend
misprijzend
dat zijn de mensen van
de feesten die nooit worden gevierd
de cadeaus die nooit worden gegeven
de bedden die nooit worden gedeeld
let maar niet op hen, lief
kijk naar mij
en laten we dansen
dansen
dansen

droom

nou toch zoiets raars!
ik droomde dat ik met een oude krant
het afval in de vuilnisbak aandrukte
de zak eruit haalde en dichtbond
en hem naar de stortkoker bracht

nou
moet jij 's raden
wat er vanochtend gebeurde!

wissel

vroeger was het simpel
je wist alles
en had dus altijd gelijk
oude foto's bewijzen het
ja, dán is leven niet moeilijk
dan slaap je die acht uur wel
maar een paar jaar later
begint het gezeik
de eeuwige twijfel
de angst dat je ooit
decennia geleden
één wissel verkeerd zette –
en voor je het weet
bekijk je ze met andere ogen
de mensen die door de stad lopen
want mínstens zo belangrijk
zijn de mensen die er níet lopen
omdat ze ergens zitten
liggen
vervluchtigen

eenmalig

godsamme wat was dat mooi
ik had foto's moeten maken
ik had het moeten filmen
of er een opname van moeten maken
met mijn mp3-speler
ik had beter moeten luisteren

het was eenmalig
niet reproduceerbaar
nooit zullen al die moleculen
op dezelfde manier bij elkaar zijn
nu kan ik er alleen nog
een gedicht over schrijven

vrije wil

ik eet alle kip
zorgvuldig uit de pindasoep
in de hoop dat uiteindelijk
in de laatste paar lepels
iets overblijft
de zuivere essentie
het volmaakte geluk
of zo

liefst zou ik op hoge toon
een heel blík van die essentie eisen
maar ik schuifel braaf langs de schappen
neem genoeg met wat er is
wat niet alleen iets zegt over mijn lafheid
maar ook vragen opwerpt
omtrent de vrije wil
en zo

oefening

als jij er niet meer bent, genote
met wie ik zozeer heb genoten,
lijd ik een leven dat 'k al ken
omdat ik het van jongs af kon begroten.

de dagen rijgen zich vergrijsd aaneen
en ieder uur is spiegel van een tweede,
en wat ik doe of laat is mij om 't even,
of ik naar boven ga of naar beneden.

ik kan gaan fietsen of een boek vertalen,
ik kan de bank eens bellen of een vriend,
maar er is niemand wie ik boos kan vragen
waaraan ik dit in godsnaam heb verdiend.

je bent er nog, en kerngezond, dus
hoewel ik vooralsnog niet lijd,
'k ben naar mijn diepste aard toch altijd
op 't allerergste voorbereid.

verlanglijstje

voor B.M.

vraag scherven,
mislukte afspraken,
onoplosbare raadsels

vraag tickets
voor reizen
door wezenloos halfduister

ontmoetingen
met types die je
met één tik neerslaan

maar alsjeblieft
geen goede raad,
geen oplossingen!

altijd rare dagen

alle usual suspects zijn er weer
dus we beginnen gezellig met een biertje
en nog een en dan nog een paar
want het eten laat nog even op zich wachten
de koppeling laten opkomen, noemen we dit
(want geen van ons heeft een auto
en een mens moet toch wát)
dan aan tafel bespreken we
de wezenloosheid van de feestdagen
de toestand in de wereld
(pakistan, obama, en straks china!)
en allerlei andere belangwekkende zaken
dit alles bij een flinke karaf wijn
daarna blijken er ook nog flessen te zijn
(wat heet, het halve balkon staat nog vol)
we nemen een irish coffee want
dat is altijd zo gezellig na het eten
en vooruit, nog maar eentje
(dit zijn toch altijd rare dagen)
we maken de staartjes wijn ook maar even op
en kotsen later die nacht
welgemoed het hele bed onder
want ach 't is nou feest
en voor je 't weet is het weer
naar plaats en daar dingen doen